

דף כז.

עין משפט א.ב.ג.

אה"ע סימן ד פעיף טו

טו יד. יצא קול^ט על אשה שהיא מזנה והכל מרננים עליה בניה כשרים דרוב בעילות אחר הבעל. חוץ מאם היא פרוצה ביותר^י שחוששים גם לבנים. ולה ג"כ חוששין שלכהן אסורה משום זונה אם ימות בעלה. ואם בעלה כהן חוששין לבנים שהם חללים^כ.

טו טו. גם פרוצה ביותר נאמנת לומר על בניה שהם כשרים דלעולם נאמנת להכשיר^ל.

דף כז:

עין משפט ג.

אה"ע סימן יא פעיף א

א א. קינא לה בעלה ונסתרה^מ, ולא שתתה מי המרים אסורה לבעלה, ואחרי שבעלה גירשה אסורה לזה שנתייחדה עמו, ואם נישאת לו תצא אפי' יש לה בנים ממנו^י. אבל מבעלה אין מוציאים אלא אם כן נסתרה אחרי הקינוי.

ט. מגמ' סוטה כ"ז, וה"ה עדים דזיל בתר טעמא דרוב בעילות אחר הבעל ונקט השו"ע קול לרבותא. דלגבי כהן חוששין אף בקול ובלבד שיהי' רינון. וכשיש רינון זה גרע מיצא לה שם מזנה. וע"כ ברינון חוששין לה לכהן כ"כ הב"ש בס"ק כ"א.

י. היינו שהיא פרוצה אחרי נישואיה אבל שהייתה פרוצה לפני הנישואין לאו ראייה היא. כ. היינו שבא עליה בעלה אחרי הקול, שהבן חוששין לו לחלל. ולא מהני רוב בעילות אחר הבעל אך אם יודע בעלה שלא בא עליה אחרי שיצא עליה קול כגון שהיה במדינת הים אין הבנים חללים כ"כ בח"מ ומש"כ הבנים חללים היינו ספק חללים דזה רק חשש. ל. עיין בשו"ע בסעיף כ"ז.

מ. מגמ' סוטה כ"ז ויבמות כ"ד וכ"ה. ולא שתתה מי המרים בין שלא רצה בעלה להשקותה בין שלא רצתה היא, ודבר זה צ"ע אם עומדת וצווחת טהורה אני ורוצה לשתות ובעלה מעכב למה תאסר לנחשד. ח"מ. וה"ה דאשה זו אסורה לכהן אחרי מיתת בעלה.

נ. ובזה"ז אם בעלה רוצה לגרשה בעדי כיעור בע"כ רשאי, דבזה לא תיקן ר"ג. כ"כ מהר"ם מלובלין ודלא כרש"ל. כ"כ הב"ש בס"ק ו'. ומשמע מהשו"ע דאף לצאת ידי שמים אינו חייב להוציאה.

ב. אם לא קדם קינוי רק שבאו עדים ^ב שנסתרה עם איש זה ובא ומצאה שעומדת על המטה וחוגרת, או יוצאים ממקום אפל, או מנשקים ^ע זא"ז, או נכנסו זא"ז והגיפו הדלתות אחריהם ^פ, או דבר מכווער אחר. אם הוציאה בעלה משום דבר מכווער זה, לא תנשא לנטען. ואם נישאת תצא, אך אם היו בנים ^צ לנטען ממנה לא תצא.

ג. במה דברים אמורים כשיצא ^ק קול דלא פסיק יום ומחצה, ולא היו אויבים לאף צד. ואם ^ר חסר דבר מכל הנ"ל, אם נישאת לנטען ^ש לא תצא, אפי' אין לה בנים ממנו. ואפי' בא עד אחד ^ה ואומר שזינתה עמו לאו כלום.

ד. ^{הגה:} עדי כיעור מצטרפים ^א דשאני מעדי קידושין, ואף שראו זה אחר זה וכיעורים שונים.

- ס. ובעיני עדים כשרים ולא קרובים. כ"כ הב"ש בס"ק י"ב משב"י.
- ע. הח"מ מסתפק האם כל זה דוקא בצירוף כיעור ששהו לפני כן שיעור כדי טומאה, או אף בלי שהו חיישינן שנטמאה פעם אחרת, ועיין בשו"ת הרב מזרחי סי' כ"ה.
- פ. היינו במנעול. כ"כ הרשב"א.
- צ. כן פירש הרי"ף דחוזר על הנטען כ"כ הגאון. ורמב"ם ורא"ש פירשו דאע"פ שיש בנים מהראשון תצא.
- ק. כתבו הרש"ל והב"ח דהקול לא מכח העדי כיעור, אלא מדבר אחר. כ"כ הב"ש ס"ק ט"ו.
- ר. מלשון זה משמע דלא תנשא לכתחילה, ויראה דאף מכח הקול בעלמא לא תנשא דירחיק עצמו מלזות שפתיים, כמו הנטען מהשפחה והנוכרית. כ"כ הח"מ.
- ש. מגמ' קידושין ס"ו, מההוא סמיא.
- ת. ודעת רש"י ביבמות כ"ה דמוציאים אף מבעלה ע"י קול דלא פסיק, אפי' לא הוחזק בבי"ד עם עדי כיעור. כ"כ הב"ש ודוקא אם אין לו בנים ממנה. אבל הח"מ תמה דאף יש לו בנים מוציאים, דבהרמב"ם להדיא כתוב להיפך. אבל באחד מהם דהיינו קול או עדי כיעור אין מוציאים. ואם בעלה הוציאה בדבר אחד וכנסה הנחשד, מוציאים ממנו אם אין לה בנים מהנחשד דכן משמע מהרי"ף ורמב"ם.
- א. ממרדכי ביבמות כ"ה. וה"ה עדי טומאה אע"ג דטומאה שראה זה לא ראה זה. כ"כ הח"מ לפי טעם הב"י דאיסורי דומיא לממון. ומשמע דעד אחד בכיעור לאו כלום, אולם אם מהימן ליה נאמן. כ"כ הח"מ, והב"ש חולק אף במהימן ליה. ובענין עד אחד בכיעור עיין רא"ש יבמות ודעת ר"ת שם.
- וה"ה בעד אחד בטומאה לאו כלום אם לא שמהימן ליה כבי תרי דנאמן כ"כ הח"מ והגאון הכריע כהח"מ ודלא כב"ש.

אה"ע סימן קעה סעיף יז

ז כג. כל אשה שנאסרה על בעלה על ידי קינוי וסתירה אסורה גם לאותו שנאסרה בשבילו, ואם אותו אחד עבר ונשאה מוציאין אותה ממנו בגט, אפילו היו לה כמה בנים ממנו. אבל אם לא קדם קינוי ובאו עדים שנסתרה עם איש זה, ובאו ומצאו דבר מכוער, נתבאר בסי' י"א סעיף א'.